

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **T. T. D. N.**
zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. března 2017, č. j. OAM-533/ZA-
ZA05-HA08-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a náležitě své rozhodnutí neodůvodnil, což je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Primárně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí a formální nedostatky rozhodnutí. Poukázala na to, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu není žalobkyně v rozhodnutí dostatečně identifikována (§ 18 odst. 2 správního řádu), není uvedena adresa místa jejího bydliště a ve výrokové části absentuje právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno.
3. Po věcné stránce žalobkyně namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu (tj. porušení § 68 odst. 3 správního řádu). Je přesvědčena, že správní orgán nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k její aktuální situaci. Žalobkyně zopakovala důvody, které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, tj. obavu z pronásledování ze strany soukromých osob – věřitelů kvůli vymáhání dluhu a následnou další perzekuci ze strany státních institucí. Má za to, že dostatečně prokázala důvodnost svého nároku na udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť by mohla být v případě návratu do vlasti pronásledována jako dlužník, následně jako nezaměstnaná a neplatič. V této souvislosti odkázala na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, konkrétně na články 195 až 219, věnující se problematice „prokazování faktů“. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgán řádně nezjistil skutečný stav věci, její tvrzení bagatelizoval, aniž by dostatečně ověřil jejich relevanci.
4. Dále žalobkyně namítala, že v případě, kdy správní orgán neshledal azylové důvody dle § 12 zákona o azylu, měl vzít v potaz prokazatelnou existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které jí měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Zdůraznila svou rodinnou situaci, nepříznivou ekonomickou situaci v případě návratu do vlasti a svůj zdravotní stav. Uvedla, že je vážně nemocná a nemůže souhlasit s učiněným závěrem žalovaného, že její onemocnění ji neohrožuje na životě. Je tomu tak pouze v případě, pokud pravidelně bere léky a léčí se. Má však obavy z toho, že v případě návratu do vlasti, kde bude odkázána sama na sebe, nebude mít možnost se léčit. I žalovaným použité podklady pro rozhodnutí potvrzují, že situace s léčivý není ve Vietnamu dobrá. Léky jsou drahé a těžko dostupné. Dle jejího názoru se jedná o důvody zvláštního zřetele hodné.
5. Závěrem uvedla, že v případě návratu do Vietnamu jí hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobkyní proveden pohovor, ve kterém měla možnost uvést veškeré relevantní důvody,

jež jí vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla a které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyla nijak omezována a správnost protokolu po provedeném pohovoru stvrdila svým podpisem. Kromě lékařské zprávy nedoložila žádné další podklady na podporu svých tvrzení. Naproti tomu žalovaný shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé, v době vydání rozhodnutí aktuální a dostačující podklady, na základě kterých byla její žádost posouzena.

7. K namítaným formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neuvedení místa bydliště žalobkyně či kompetenčního ustanovení nečiní rozhodnutí nezákonným, neboť z rozhodnutí je identifikace žalobkyně dostatečně zřejmá a ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Na podporu tohoto stanoviska žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013 – 127, který se obdobnou námitkou zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, neboť...*„žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze tzv. místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Tento údaj výslovně není v ust. § 18 odst. 2 správního řádu uveden jako nezbytný k identifikaci fyzické osoby, proto žalovaný nepochybil, když identifikoval žalobce jednoznačně, byť jinými údaji. V daném případě o identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Zejména proto, že žalobce je ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností a rovněž evidenčním číslem žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu vč. údaje o místě hlášeného pobytu v ČR. Soud neakceptoval ani námitku absence odkazu na procesní (kompetenční) právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno. Touto problematikou se zabýval již Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 92/2011 - 118 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „Zatímco na samotný výrok či na označení účastníků jsou kladena velmi přísná měřítka, u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo přepjatým formalismem.“* Žalovaný doplnil, že vedený závěr krajského soudu obstál i v následném přezkumu u Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48) a případnost odkazu na něj nezpochybňují ani změny provedené v soudem zmíněné právní úpravě, jak vyplývá z ustanovení § 77 a § 78 aktuálního znění zákona o azylu. Ze žaloby pak není zřejmé, že by namítané formální nedostatky měly jakýkoli negativní dopad na situaci žalobkyně.
8. Tvrzenou obavu žalobkyně z nezákonného jednání věřitelů žalovaný neshledal azylově relevantní, když se touto skutečností důkladně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5. Ke stejnému závěru s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl i v případě obav z ekonomických problémů.
9. Žalovaný má za to, že se dostatečně zabýval i podmínkami pro udělení humanitárního azylu, poukázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004 č. j. 2 Azs 8/2004; ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38; ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48), přičemž v případě žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro jeho udělení. Stejně tak neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany, odkázal v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

10. Žalobní námitky jsou dle žalovaného pouze v rovině obecného nesouhlasu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě pouze rekapituluje průběh správního řízení a skutečnosti, které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Neuvádí však žádná konkrétní pochybení, kterých se měl správní orgán v průběhu správního řízení dopustit. Dle názoru žalovaného bylo prokázáno, že v případě žalobkyně byla žádost o mezinárodní ochranu podána účelově z důvodu legalizace jejího pobytu na území ČR. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
12. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
13. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 6. 2016 a v rámci pohovoru provedeného stejného dne žalobkyně uvedla, že má vietnamskou národnost i státní příslušnost, je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je rozvedená, ve vlasti žijí její dvě zletilé děti. Žalobkyně do České republiky (dále také jen „ČR“) přicestovala v roce 2007 na základě víza za účelem podnikání. Pracovala zde a pobývala do května roku 2013, kdy na měsíc odjela do Vietnamu, aby navštívila své děti. V červnu 2013 se vrátila do ČR. O mezinárodní ochranu žádá ze zdravotních důvodů, trpí diabetem (čtyřikrát denně si injekčně aplikuje inzulin), vyhovuje jí české klima. Návrat do vlasti odmítá kvůli tamnímu klimatu a důvodům ekonomickým, ve vlasti má dosud nesplacený dluh, na který si chtěla vydělat práci v ČR. Obává se věřitelů.
14. Popsala svůj život ve Vietnamu, kdy po rozvodu sama pečovala o děti a práci v ČR je chtěla finančně zabezpečit. V ČR získala v roce 2007 práci jako šička, pracovala do roku 2012, kdy byla propuštěna a dále pracovala v prodejně potravin. Od roku 2007 zde také měla povolení k pobytu, které si pravidelně prodlužovala. Před odjezdem do Vietnamu si podala žádost o prodloužení pobytu. Kvůli dluhu na odvodu sociálního pojištění jí bylo pobytové povolení zrušeno. Dozvěděla se o tom až po svém návratu z Vietnamu. Uhradila dlužnou částku a podala odvolání proti rozhodnutí o zrušení pobytu. Poté dostávala pouze měsíční vízum, naposledy s platností do 11. 6. 2015. Následně podala žádost o mezinárodní ochranu (15. 6. 2015). Žalobkyně dále vysvětlila, že ač jí byly uděleny výjezdní příkazy, z ČR neodcestovala z důvodu onemocnění cukrovkou (diagnostikovanou v roce 2010), s níž se zde léčí. Doložila průkaz diabetika. Ve vlasti by se léčit nemohla, nemá na léčbu finanční prostředky. V případě návratu by rovněž nesehnala zaměstnání a byla by v obtížné ekonomické situaci. Ke svému dluhu v zemi původu uvedla, že si od několika svých známých půjčila peníze (celkem asi 6 tisíc USD včetně úroků) na vyřízení dokladů k odjezdu z vlasti. Práci v ČR dosud zaplatila asi polovinu tohoto dluhu. Dosud žádné problémy neměla, protože každý měsíc část dluhu splatila. V případě návratu se obává problémů ze strany věřitelů. Pokud by neplatila, mohli by na ni podat žalobu nebo by rodina mohla přijít o dům jejího otce, který se za její dluhy svým domem zaručil. Dále uvedla, že v ČR žije asi půl roku ve společné domácnosti s druhem (vietnamským státním příslušníkem), který zde má povolení

k trvalému pobytu. Pomáhá mu v domácnosti i s obchodem, který provozuje. Její návrat do vlasti by negativně ovlivnil i jeho život. Závěrem uvedla, že ve vlasti žádné jiné problémy neměla. Chtěla by v ČR zůstat, pracovat (a doplatit svůj dluh) a léčit se zde. Svůj zdravotní stav označila na normální, každé tři měsíce navštěvuje v Praze lékaře, čtyřikrát denně si aplikuje inzulin.

15. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně kromě jejích výpovědí vycházel z Informace MZV ČR č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015; Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 – Vietnam ze dne 24. 2. 2016; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Vietnamu z května 2016; Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016; zprávy Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017; Informace belgického Úřadu generálního ředitelství pro cizince ze dne 10. 5. 2016 o dostupnosti zdravotní péče; Informace organizace International SOS ze dne 8. 6. 2016 a 5. 7. 2016. Žalobkyně nevyužila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí blíže seznámit, nevznesla žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání.
16. Po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
18. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Pokud jde o namítané formální nedostatky rozhodnutí, krajský soud uvedené žalobní námitce nepřisvědčil a ztotožnil se s vypořádáním této námitky žalovaným v jeho vyjádření, v němž odkázal na identickou situaci, kterou již posuzoval Krajský soud v Plzni a Nejvyšší správní soud. Zdejší soud tak nemá pochyb o tom, že žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany, absence kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nezpůsobuje jeho neurčitost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobkyně byla v rozhodnutí označena tak, že její identifikaci nelze zpochybnit (bylo uvedeno její jméno, datum narození, státní příslušnosti, místo hlášeného pobytu v ČR a evidenční číslo žadatele o mezinárodní ochranu, které je jedinečné). Krajský soud rovněž neshledal namítanou nekonkrétnost a neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Žalobkyně krom této obecné námitky nesdělila, v čem konkrétně namítané vady spatřuje. Z výrokové části rozhodnutí není pochyb o tom, o jaké otázce bylo rozhodováno (neudělení mezinárodní ochrany) a dle jakého zákonného ustanovení.
20. V otázce věcného posouzení krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že

žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila) nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení. Z výpovědi žalobkyně je zcela zřejmé, že vlast opustila legálně v roce 2007, když do ČR přicestovala za prací a disponovala vízem za účelem podnikání. Na území ČR dlouhodobě legálně pobývala a platnost povolení si pravidelně prodlužovala (poslední povolení k pobytu jí skončilo uplynutím doby dne 25. 6. 2012). O mezinárodní ochranu požádala v době, kdy se jí již nepodařilo legálně získat, resp. prodloužit pobytové oprávnění. Z uvedeného je zřejmý účel podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to legalizace pobytu. Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* V rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“.* Všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz.

21. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“*
22. K obavám žalobkyně ze strany věřitelů v případě návratu do vlasti, krajský soud odkazuje na vlastní výpověď žalobkyně, v níž uvedla, že si půjčila od svých kamarádů a známých, jimž postupně pravidelně každý měsíc splácela nějakou část dluhu (splátila již asi polovinu dluhu), a doposud žádné potíže v této souvislosti neměla. Obava z podání žaloby z titulu nezaplacení dlužné částky není azylově relevantní, neboť i v České republice se jedná o zcela legální prostředek, kterým se může každý věřitel obrátit na soud, aby rozhodl o povinnosti dlužníka uhradit věřiteli dlužnou částku. V případě nezákonného jednání věřitelů (žalobkyně dosud žádnou takovou zkušenost nemá) dále platí, že postižená osoba se musí obrátit vždy nejprve s žádostí o pomoc na státní orgány

v zemi původu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004, uvedl: „*Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*“.

23. Rovněž ekonomické důvody (nemožnost získat zaměstnání či nedostatek materiálního a sociálního zázemí) nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a stejného zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21.8. 2003, č. j. 2Azs 6/2003-38, ze dne 30.11. 2005, č.j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3Azs 491/2004-43).
24. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny již citovaným zákonem č. 326/1999 Sb., Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jejího pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.
25. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona, proto na ni toto ustanovení nedopadá. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobkyně nebrojila.
26. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
27. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
28. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo*

přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

29. Žalobkyně za jeden z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v ČR uvedla svůj zdravotní stav, od roku 2010 trpí diabetem, léčí se (doložila průkaz diabetika), a zdejší klima jí na rozdíl od klimatu v zemi jejího původu vyhovuje. Rovněž uvedla, že z důvodu nedostatku finančních prostředků by se nemohla ve Vietnamu, kde se za léky platí, řádně léčit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 7 a 8) je zřejmé, že žalovaný si vyžádal souhlas žalobkyně s nahlédnutím do její zdravotní dokumentace, na podkladě citovaných informací o zemi původu se zabýval systémem zdravotní péče ve Vietnamu (je rozdělen na povinné a dobrovolné zdravotní pojištění), dostupností této péče a možnostmi léčby konkrétně diabetu. Z použitých informací (v rozhodnutí citovaných) vyplývá, že žalobkyně, která trpí diabetem, se může léčit i ve Vietnamu, inzulín patří mezi dostupné léky. Obava žalobkyně z nemožnosti či nedostupnosti léčby a léků v zemi jejího původu byla již ve správním řízení vyvrácena. Skutečnost, že se za některé léky musí doplácet, není azylově relevantní skutečností, neboť i v České republice musí pacienti za řadu standardních denně užívaných léků nad rámec plateb hrazených zdravotní pojišťovnou doplácet ze svého. Lze uzavřít, že v případě onemocnění cukrovkou se jedná o běžné civilizační onemocnění, a aniž by soud zlehčoval jeho závažnost, považuje správní úvahu žalovaného o neshledání uvedeného důvodu jako zvláštního zřetele hodného, za správnou. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ani nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu nezakládá právo na udělení azylu. Krajský soud uzavírá, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při jeho posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Krajský soud neshledal v případě žalobkyně žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se soud od této judikatury odklonil.
30. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

31. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 9 až 12 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobkyně neuvedla žádnou relevantní skutečnost, krom obecné hypotetické obavy, ze které by vyplývalo, že by byla ve Vietnamu vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z výpovědí žalobkyně, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že ve Vietnamu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti se zabýval otázkou rodinného života žalobkyně, konkrétně jejím sdělením o tom, že v ČR žije ve společné domácnosti se svým druhem. Přiléhavě v tomto směru odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť instrumentem pro legalizaci pobytu takového cizince je zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nikoliv zákon o azylu.
32. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně, posouzení doby a hlavního motivu jejího odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
33. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč

žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. listopadu 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně